

بيان عن الجحيم. البحر المتوسط / صورة: © إنريكو دانيو © د / نص © سياستيان موريو / تصميم: جوليان مايدا / ترجمة © Tongue Tied / طبقات سياستيان موريو والمكتبة الكبرى في سانت ترويز / info@themanifestooftheabyss.com / الرقم المعياري الدولي للكتاب: 1-14-978-2-492649-ARA-FAS / مطبوعة مجانية، غير مخصصة لإعادة البيع / لا تتخلص منها / ورق معاد تدويره

«تم التقاط الصور الفوتوغرافية المستخدمة في البيان «للمهاجرين» على مدار فترة بدأت في 1990 مع الوصول الأول لموجات اللاجئين الألبان إلى سواحل بوليا وحتى أحدث السفن الغارقة على سواحل الجزر اليونانية في 2023. وتعد هذه الصور الفوتوغرافية جزءًا من التحقيقات الصحفية الصادرة في ألبانيا، وإيطاليا، واليونان، والبوسنة، وليبيا، وصربيا، والصومال، وتركيا، وزائير»
إنريكو دانيو

طلبنا من إنريكو دانيو الوصول إلى أرشيف الصور الفوتوغرافية لأن هذا البيان الذي كتب في 2023 يكشف عن واقع شهده طوال 33 عامًا. وسمح لنا أن نطلب الصور التي نختارها. وهي لا تعكس وحدة المكان، والوقت، والعمل، لكنها تشهد على استمرار الرعب الذي تختلف مصادره فحسب في أعقاب الحوادث المأساوية التي يشع الهروب منها. وهي جريمة يتم ارتكابها في جميع أنحاء البحر المتوسط بواسطة أولئك الذين يتكرونها لهذه المأساة، ويسعون للافتكاك منها من خلال الانفصال عن جذورها، ويتكرونها أنفسهم لأقدارهم... كما إننا مشاركون في هذه الجريمة، نحن الذين نستمتع، ولنتزمر الصمت، ثم تناسى الأمر.

إلى الغرقى، والمحاصرين، والناجين...

...بالأمس في بروشيدا أو نابولي؛ واليوم في ليبيا وسوريا ودول أخرى بمناطق أبعد.

إلى البحر الأبيض المتوسط، إلى يتاماه اللواتي لن يعرفن أبدًا أين وُلِدْنَ.

إلى البحر الأبيض المتوسط، إلى يتاماه الذين سيظلون أجنب أينما حطوا الرحال؛ ولا يوجد لديهم ما يأملونه سوى تيارات فاسدة ورياح سيئة تعيدهم إلى وطنهم.

إلى البحر الأبيض المتوسط، **إلى هذه الأم، في وسط الوسط،** تُلقِي دموعها المالحة الأخيرة في البحر الأوسط. إلى حزنها الذي لم ولن تتمكن أية لغة من تسميته أبدًا.

إلى المهاجرين.

إلى أولئك البحارة الذين ينقذونهم ويستقبلونهم. إلى الذين يعالجونهم ويواسونهم. إلى هؤلاء النادرين الذين لا يزالون يعرفون الصواب ويقاومون عواقب قوانيننا الحقيرة.

إلى الجثث الطافية، مثل أخشاب تطفو لا نلتفت لها. **إلى هذه الأجساد،** التي فارقت الحياة، التي تحركها بشكل عابر شهوات الجوارح، دون أن يحاكوها حتى حركة الأمواج المتلاحقة التي تترك أجساد الأموات الطافية كالعوامات المتلاثلة دونما راحة. هذه العوامات التي تضمن غداءً هادئًا لراكبي الزوارق السياحية.

إلى المهاجرين، إلى الأفكار التي تطاردهم خلال رحلتهم،
إلى الساعات اللانهائية، إلى مخاوفهم، إلى برودة ليالي
الشتاء، إلى العطش، إلى حرارة أيام الصيف التي يفترض
أنها الأجل، إلى الملح الذي يحرق أعماق أجسادهم
المحرومة. إلى الأراضي التي يتركونها دون أمل، إلى الشواطئ التي تسلبهم
ممتلكاتهم قبل أن تطردهم بعيدًا، إلى السواحل التي تبذهم بمجرد أن
يلمحونها.

إلى هذا الطفل الذي اعتقدناه نائمًا في مكان ما بين البحر
والرمال. إلى العار الذي لم ينبغ أبدًا أن يتركنا منذ أن اجتاحت هذه
الصورة شاشاتنا.

أقول «نحن» لأننا لم نفعل أفضل من ذلك، لأننا تركنا صورة تطارد هذه
الصورة، تليها أخرى، ثم أخرى...

إلى التاريخ الذي من المحتم أن يكون قاسيًا علينا، وهذا عادل. لأعيننا
المغلقة، للعار الذي نتجاهله بلا كلل. لأن هذا بالضبط ما فعله جميعًا
تقريبًا، وأنا أول واحد هنا، نبتلع عوارضنا مرارًا وتكرارًا، نتظاهر أننا نقوم
بعملية الإنعاش القلبي الرئوي، لنحاي الحركات التي تنقذ الأرواح، ونكتب
كلمات نهائية ومفيدة.

وسنفعل ذلك لفترة طويلة، حتى إذا تم ضبطنا بالجرم المشهود.

AYLAN, ÉCHOUÉ EN 2005 SUR UNE PLAGE DE TURQUIE, PHOTO © NILÜFER DEMIR / DOĞAN NEWS AGENCY, REPRISE À NOTRE DEMANDE SUR SON ÉCRAN PAR ENRICO DAGNINO EN 2023 *

كما لو أننا لم نعترف. كما لو أننا نحت الآخريين على ذلك.

كما لو أننا نضمن أنهم سيكونون أكثر تسامحًا معنا من هذا الماء الساكن في كثير من الأحيان، والذي لا يكون كذلك مع **أصدقائهم الذين لن يعرفوهم أبدًا، والأحباء الذين لن يتزوجوا أبدًا، والابتسامات التي لن نعيدها والدموع التي لن يشاركوها.**

نحن... لأنني هنا، لا أفعل أي شيء أفضل بنفسني.

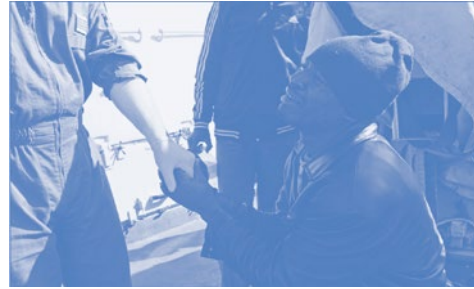
إلى البحر الأبيض المتوسط، إلى النساء والرجال الذين يعبرونه دون أن يعرفوا أفضل منا ما إذا كان «أمرًا مُذللًا أن يكون» المهاجر أم المُهاجر. هيا إلى الأمام: «التالي!»

إلى المحرومين الكثيرين للغاية، الموتى والمجهولين،

ولكنهم في نهاية المطاف قد هاجروا، ربما هذا ما يُسمّى بتدابير القدر. **إلى أولئك الذين يغسلون أجسادهم المبللة** من قبل البحر ومغطاة بطبقة من الملح، إلى أولئك الذين يعطونهم اسمًا على الرغم من الأرقام المفروضة عليهم ويحيونهم دون أدنى أمل في الرد.

وإلى أولئك الذين كانوا يسكنون هذه الأجساد ويرغبون في أن يقولوا شكرًا لراعيهم الأخير بدلاً من ترك بقاياهم الفاسدة والمأكولة تطاردهم.

ولكن الأهم من ذلك كله هو جميع أولئك الذين لن نعرف

أبدًا عددهم أو اسمهم، الذين يتم سحبهم إلى وسط البحر الأوسط ويختبئون وراء جدار الصمت الذي بنيناه حولنا. هذا الجدار الذي أقمناه، يدًا بيد، مع أولئك الذين ندعي أننا نحمي أنفسنا منهم. هذا الجدار الذي هو أعلى وأقوى بكثير، وأكثر لا هوادة فيه من الجدران الخرسانية أو الخشبية أو الحديدية التي نشير إليها...

ومرة أخرى، كعادة سيئة، نتجاهل خزينا.

بالإيمان أو من دونه، يمكننا أن ندرك ما تقوله جميع الأديان، بالأمل أو دونه، يمكننا **استجواب** جميع الفلسفات، كما يمكننا مواجهة جميع الأيديولوجيات التي ما زالت معلقة بالشعور المشترك. وما نسمعه، وما يرد علينا، وما يُقابلنا به هو أن **لكل قدر معنى، سواء كان شخصيًا أم اجتماعيًا.**

وسيكون مصير هذه الجثث التي تتحلل في أكوام مغلقة بقفل، ومصير العشرات من آلاف المغرقين بفضائع بعد تعذيبهم بالجوع، سيكون مصير كل منهم، في وقت ما، هو الكشف عن الجرائم وإثباتها!

على الرغم من مصيرهم الرهيب المشترك الذي تم توقيعه إلى الأبد، فإن **مصير كل منهم سيكشف عن جرائمنا، إن صمتنا هو الذي أغلق الباب تمامًا كالمجرمين الذين أغلقوا القفل.**

ستكون أطلتس محمّتنا، وهذه المقابر الجماعية في الجحيم هي

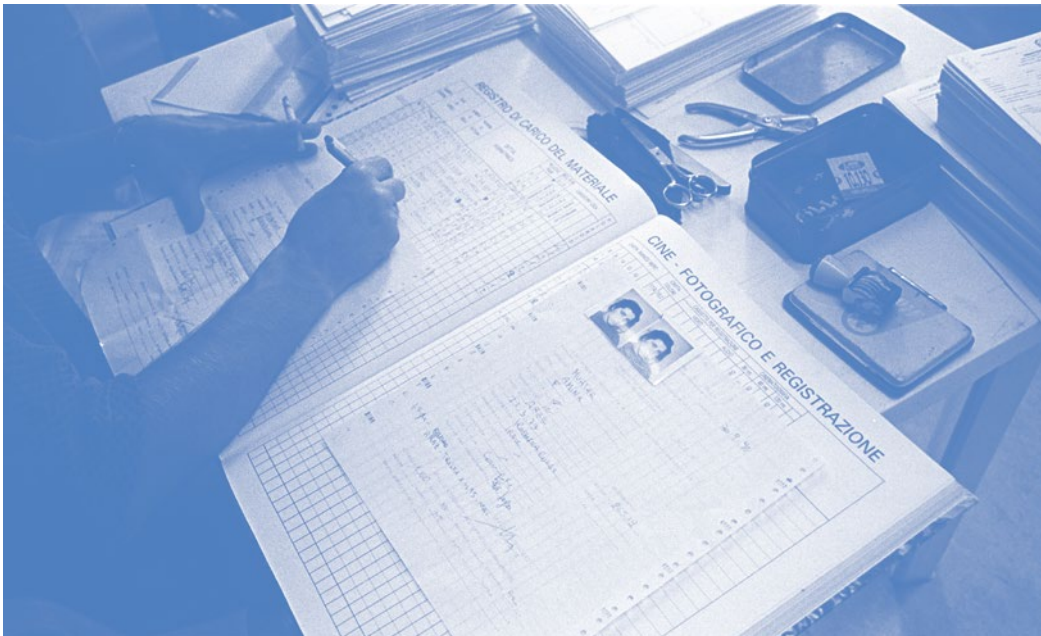
مدعونا الذين لا يرحمون. حتمًا نستحق

ذلك، كما نستحق من أطفالنا أن تهرب أعينهم من أعيننا المتوسلة. لن تبرر كل أسباب العالم أبدًا أننا قد تخلينا عن أدنى طفل، أو أدنى امرأة، أو أدنى رجل يبحثون عن حياة جديدة في أعماق البحار التي نريد منها أن تصمت.

الأجساد التي ابتلعها البحر، والغارقة والمتجمدة، آخر صرخة من أحدهم تجعل الدلافين اللطيفة والحيتان القاتلة تنزف من الحزن.

ومع ذلك، فإن الحكم الثقيل لن يساوي شيئًا. لا شيء مقارنةً بما تعرضنا له بالفعل دون أن نفهم الواقع أو المعنى أو النطاق أو المدة. **أن نحول البحر المتوسط إلى بحر دون أفق يوازي بالفعل تدمير كل الأمل على أي ساحل نطأه بأقدامنا. إن ارتفعت أمواج البحر أو هبطت... سيظل البحر ميتًا: لقد حولنا مهد الحضارة إلى قبر أزلي.**

ونظرًا لأنه لم يعد لدينا سوى اللاحتراز والخرافة، سأنهي قولي بأفكار بسيطة عن السباحين في الصيف والأطفال الذين لا يزالون يضحكون رغم

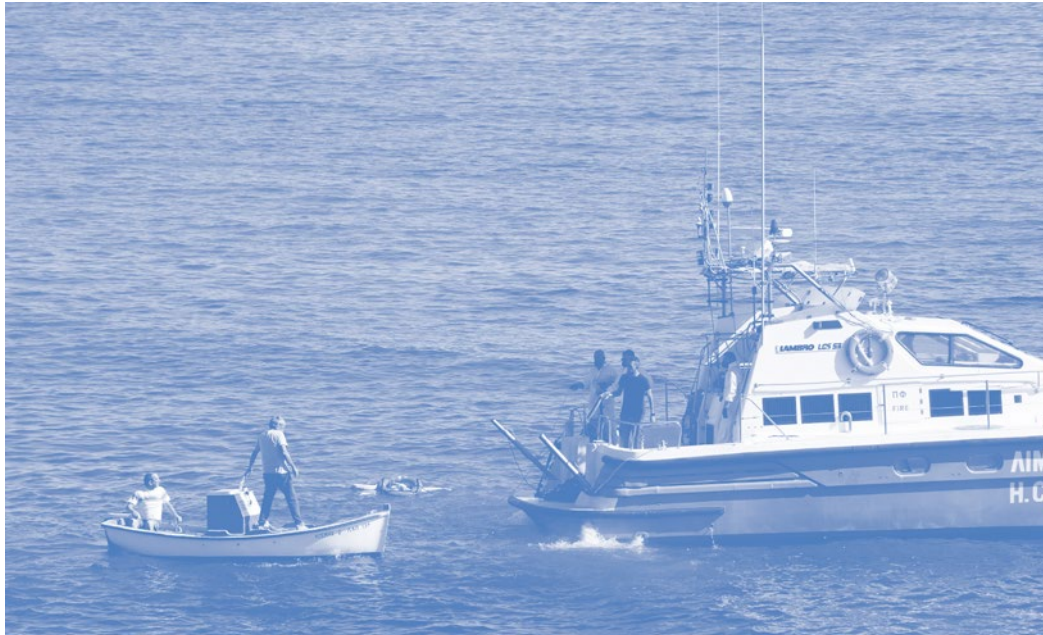
هذا التغير المناخي الذي يعد بأن يكون باردًا، قارسًا... وأقدم فكرة

كنصيحة: «فلتتمني من كل قلبنا وروحنا
وأحشائنا حظًا سعيدًا اليوم
وغدًا وبعد الغد. هذا لا يخدم
ولن يفيد سوى أنه في وقت هذا
التفكير البريء لا تتمني إلا الخير
ولن تؤذي أحدًا.»

إلى المهاجرين (يتبع... للأسف!)

سيباستيان موريو

نسل المهاجرين

أعدت هذه النشرة استنادًا إلى مبادرة خاصة بالناشرين. وهي ليست فكرة لجهة، أو منظمة غير حكومية، أو مؤسسة، أو شركة، لكنها مبادرة فحسب. وعلى ذلك، لا يشرع جمع التبرعات أو اتخاذ أي إجراء خلاف إحياء النقاش والتذكير والتوعية بالمأساة التي ما زالت قائمة طوال ثلاثين عامًا حتى الآن. كما لا تدعم هذه النشرة أية مؤسسة، أو منظمة غير حكومية، أو جهة سياسية أو دينية.

وبالإضافة إلى ذلك، تم اختيار المنظمات غير الحكومية والمؤسسات المذكورة أدناه للمطالبة بجمع التبرعات استنادًا إلى البحث الذي أجراه فريق التحرير. ولم يتم تبادل المراسلات مع من تم اختيارهم. وقبل سداد أية مبالغ، يوصي فريق التحرير القراء بالبحث عن سير أعمال كل مؤسسة وصلاحيّة الروابط، وإجراء بحثهم الخاص بشأن المؤسسات الأخرى التي تعد احتياجاتها وأنماط عملها أقرب إلى قناعات القراء. وتوجه الروابط إلى المواقع الإلكترونية التي تقدم معلومات بشأن الإجراءات والاحتياجات، وكذا إلى أشكال التبرعات المطلوبة بشكل مباشر بواسطة المستلمين.

تتاح نسخ أخرى ثنائية اللغة: الإسبانية/ البرتغالية (SPA-POR/POR-SPA) الإيطالية/ اليونانية (ITA-ELL/ELL-ITA)، الفرنسية/ الإنجليزية (FRA-ENG/ENG-FRA)، الألمانية/ التركية (DEU-TUR/TUR-DEU)، وسيتاح بعضها إلكترونيًا أو على شبكاتنا:

WWW.THEMANIFESTOOFTEHABYSS.COM

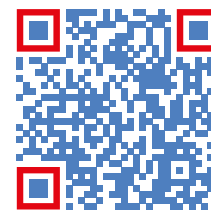

*جرف جثمان إيلان في ٥٠٠٢ على أحد الشواطئ في تركيا، صورة © نيلوفر ديمير / وكالة دوغان الإخبارية، لقطة شاشة لطلبنا على الحاسوب المحمول بواسطة إنريكو دانينو في ٢٠٢٢.

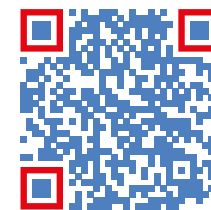
تقدم بالشكر إلى:

Konstantinos E. Balikos / Robert Brunton / Federica Casanova / Kali Itouad / N. Kortesakakis / Caroline Mangez / Mike Massy / Dominique Mboundou - Momy Personnalisation, Paris / Dr Alain Moreu / Dorian Navarra / Rudy Ricciotti / Catherine Roussey / Dale Tomlin / Greta Williamson - Tongue Tied, Manchester / Angela و Giancarlo Zampollo - Litho Art, Torino / Claudia Zinio

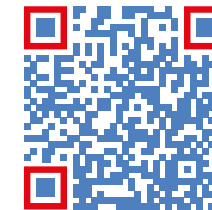
تم الإرسال لمشاركة:

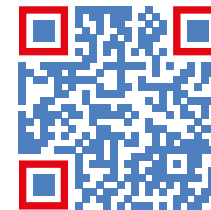
إس أوه إس ميديترايه

أطباء بلا حدود

أنقذوا الأطفال

إم أوه إي إس

بيانية أعماق دريا. درياى مديترايه / عكس: © dr Enrico Dagnino /
 متن © Sébastien Moreu / طراحي: Julien Maeda / ترجمه © Tongue Tied /
 Éditions Sébastien Moreu & La Grande Librairie de Saint-Tropez
 / info@themanifestooftheabyss.com / ISBN: 978-2-492649-15-8 / FAS-ARA
 انتشار آزاد، فروش مجدد ممنوع / دور نيندازيد / كاخذ قابل بازيافت

«عكس‌های استفاده‌شده در بیانیه «برای مهاجران» طی دوره‌ای از سال 1990 و اولین ورود مهاجران آلبانی در سواحل پولیا تا تازه‌ترین کشتی‌های غرق‌شده در سواحل جزایر یونان در سال 2023 گرفته شده‌اند. این عکس‌ها بخشی از گزارش‌های خبری ارائه‌شده در آلبانی، ایتالیا، یونان، بوسنی، لیبی، صربستان، سومالی، ترکیه و ژنر است.»
 انریکو داگنینو

از انریکو داگنینو خواستیم به آرشیو عکس‌هایش دسترسی داشته باشیم، چرا که این بیانیه نگارش‌شده در سال 2023 اطلاعاتی در مورد واقعه‌ی که 33 سال شاهد آن بوده است، در اختیارمان قرار می‌دهد. به ما اجازه داد در سفارش عکس‌های منتخب خود آزاد باشیم. این عکس‌ها بیانگر یک مکان، زمان و اقدام واحد نیستند، بلکه شاهده‌ی از سلسله وحشی است که منابع آن در نتیجه تراژدی‌هایی که فرار از آن‌ها قانونی است، تفاوت دارند. این جنایت است که در سرتاسر دریاى مديترايه توسط افراد انكاركننده این تداوم که با قطع ارتباط منشأهای آن، این تراژدی را کوچک می‌شمارند، و افرادی که حرف از سرنوشت می‌زنند... این جنایت بر گردن ماست، کسانی که گوش می‌دهیم، سکوت می‌کنیم و به فراموشی می‌سپاریم.

تقديم به كشتى شكستگان،
 غرق شدگان
 و نجات يافتگان...

... در گذشته از پروچیدا یا ناپل؛ امروز از لیبی، سوریه و تعداد زیادی از کشورهای دورتر.

تقدیم به دریای مدیترانه، به این یتیمانی که هرگز از محل تولدشان مطلع نخواهند شد.

تقدیم به دریای مدیترانه، به تیمانی که هرگاه موج آن‌ها را به ساحل می‌آورد، فرد بیگانه خواهند ماند؛ و هیچ‌چیزی بهتر از امید به امواج شدید و بادهای تندی ندارند که آن‌ها را به خانه برگرداند.

تقدیم به دریای مدیترانه، به این مادر در میانه که آخرین اشک‌های شور را به دریای میانه می‌ریزد. تقدیم به غم و اندوهش که به هیچ زبانی بیان نمی‌شود.

تقدیم به مهاجران.

تقدیم به دریانوردان که آن‌ها را نجات می‌دهند و از آن‌ها استقبال می‌کنند. تقدیم به کسانی که مراقبت می‌کنند و تسلی می‌دهند. **تقدیم به عده معدودی که حق را از یاد نبرده‌اند و می‌دانند چه کسانی** در برابر خطرات قوانین ننگین ما مقاومت می‌کنند.

تقدیم به بدن‌های شناور، این تخته‌پاره شناور که هیچ‌کس از آب بیرون نمی‌آورد.

تقدیم به این بدن‌ها، بدون جان، که حتی بدون تقلید استقامت در برابر موج‌های ریزی که این این جنازه‌های کبود را آرام نمی‌گذارد، انگار میل به کاوش دارند (توجه: معنای دوگانه، معنای لغوی corps-mort جنازه است و در زبان

فرانسوی به شناورهای مهار نیز گفته می‌شود). همان شناورهای مهاری که نهار آرامش‌بخش قایق‌ران‌ها را تضمین می‌کنند.

تقدیم به مهاجران، به افکاری که کابوسی برای عبورشان بود، به ساعت‌های تمام‌نشدنی، به ترس‌هایشان، به سردی شب‌های زمستانی، به تشنگی، به گرمای آب‌وهوای تابستانی که باید زیبا می‌بود، به نمکی که در عمیق‌ترین قسمت‌های بدن‌های متلاشی‌شده‌شان نفوذ می‌کند. به این مناطق، عاری از امید، که پشت سر خود جا گذاشتند، به نواحی ساحلی که وسایلشان را از آن‌ها ربود، پیش از اینکه بتوانند دنبالشان کنند، به سواحلی که به محض دیدنشان، آن‌ها را رد کرد.

به کودکی که باور داریم جایی بین دریا و ماسه در خواب بود. به ننگی که پس از هجوم آن عکس به صفحه‌نمایش‌هایمان، هرگز نباید از ما جدا شود.

و به این دلیل می‌گویم «ما» که خودم هم کار مفیدی انجام نداده‌ام، نباید اجازه می‌دادم عکس دیگری به دنبال این عکس بیاید و عکس دیگر و دیگری به دنبال آن...

به تاریخ، سرنوشتی که تلخی‌اش را به کام ما می‌کشاند و قانونی هم این کار را انجام می‌دهد. برای چشم‌های بسته‌مان، **برای ننگ** که پیوسته نادیده می‌گیریم. از آنجا که تقریباً همه‌مان، از جمله خودم، این را به‌عنوان اولین و مهم‌ترین کار انجام می‌دهیم: ما (آنطور که فرانسوی‌ها می‌گویند) «ننگ خود را قورت می‌دهیم»، آن هم بارها و بارها، تظاهر به احیای دهان به دهان می‌کنیم،

ژست نجات زندگی می‌گیریم تا لغات قاطع و مفید بنویسیم.

مايي که به انجام طولاني مدت آن اصرار داريم، حتی اگر حين ارتکاب جرم دستگیر شويم. انگار از اقرار به آن خودداری می‌کنیم. انگار ذره‌ذره به کسانی که به دنبال ما می‌آیند، القا می‌شود.

انگار اطمینان می‌دهند مهربان‌تر با ما رفتار می‌کنند تا این آب اغلب آرام با دوستانی که هیچ‌گاه نمی‌شناسند، با عاشق‌هایی که هرگز ازدواج نمی‌کنند، با لبخندهایی که هرگز پاسخ داده نمی‌شود، و با اشک‌هایی که هرگز با کسی مطرح نمی‌شود.

ما ... چون من هم کار مفیدی در اینجا انجام نمی‌دهم.

به دریای مدیترانه، به زنان و مردانی که آن‌ها نیز مثل ما نمی‌دانند آیا مهاجر بودن یا مهاجرت اجباری «تحقیرکننده‌تر» است. و ... «بعدی!» (توجه: «تحقیرکننده‌تر» و «بعدی!» از متن آهنگی ترجمه شده و عنوان آهنگ «Au suivant!» اثر Jacques Brel است.

به همه آن‌ها، همه آن‌ها، به گل نشسته، بی‌جان و ناشناس، اما موفق به مهاجرت، احتمالاً آن را چرخش سرنوشت می‌نامیم.
به آن‌ها که بدن‌های آب‌برده‌شان و زینت بخشی شده با لایه نمک را تمیز می‌کنند، به آن‌ها که به خود نامی می‌دهند، نه اعدادی روی آن‌ها و با امید دریافت پاسخ با آن‌ها صحبت می‌کنند.

و به آن‌ها، که این بدن‌ها را در بر گرفته‌اند و مایلند از انسان‌هایی که از آن‌ها مراقبت کرده‌اند تشکر کنند، کسانی که اجازه ندادند فاسد شوند و بقایای

بلعیده شده آن‌ها را آزار دهد.

اما مهم‌تر از همه، به آن‌هایی که هیچ‌گاه قادر به شمارش یا نام بردن نیستند، در میانه دریای میانه کشیده و توسط دیوار سکوت اطرافمان پنهان شده‌اند. دیواری که با تپانی با افرادی که ادعا می‌کنیم از خود در برابرشان محافظت می‌کنیم، بنا کرده‌ایم. این دیوار سکوت بسیار بلندتر و قوی‌تر، بسیار بی‌نقص‌تر از دیوارهای بتنی، چوبی یا آهنی است که به آن‌ها اشاره می‌کنیم...

و دوباره، عجب رسم بدی، نادیده گرفتن ننگ خود را می‌پذیریم.

با اعتقاد یا بدون آن، **می‌توانیم درک کنیم** تمام ادیان چه می‌گویند، با باطن‌بینی یا بدون آن، **می‌توانیم** تمام فلسفه‌ها را به همان شیوه یا بدون اعتقاد زیر سؤال ببریم، می‌توانیم تمام ایدئولوژی‌هایی را که همچنان با عقل سلیم ارتباط دارد، به چالش بکشیم. و آنچه می‌شنویم، پاسخی که به ما داده می‌شود، اظهارنظر این است که **هر سرنوشتی معنایی دارد، چه شخصی و چه اجتماعی.**

و سرنوشت این بدن‌های در حال فاسد شدن هرگز مشخص نمی‌شود، و این ده‌ها هزار نفر غریقی که تا حد مرگ گرسنگی کشیده‌اند، سرنوشت هریک از آن‌ها، دیر یا زود، اظهار و شواهد آن ارائه شود.

علی‌رغم سرنوشت مشترک هولناک، **سرنوشت هریک از آن‌ها جرائم ما را روشن می‌کند، سکوت ما باعث قفل شدن در می‌شود،**

درست به همان اندازه جنایتکاری که در را قفل می‌کند.

آتلاتیس دادگاه ما خواهد بود و این قبرهای دسته‌جمعی در اعماق، مجازات‌کنندگان ما.

همه این‌ها هستیم، درست همانطور که سزاوار نگاه خیره کودکانمان که آن را از چشم‌های ملتمس ما می‌دزدند. **تمام انگیزه‌ها در دنیا هیچ‌گاه رها کردن هیچ کودک، هیچ زن، و هیچ مردی را توجیه نخواهد کرد که در پی زندگی جدید در این اعماق اقیانوسی هستند که دوست داریم ساکت باشد.**

بلعیده شده، غرق شده و یخ‌زده، آخرین گریه یکی از آن‌ها کافی است مهربان‌ترین دلفین‌ها و درنده‌ترین نهنگ‌های قاتل در غم آن‌ها به ساحل بیایند.

اما سنگین‌ترین محکومیت بیانگر هیچ‌چیز نیست. هیچ‌چیز با چیزی که قبلاً آن را به خود تحمیل کرده‌ایم قابل‌قیاس نیست، بی‌اطلاع بودن از واقعیت، معنا، حیطه یا عواقب آن. **تغییر دریای مدیترانه به دریای عاری از افق به معنای محو شدن امید در تمام نواحی ساحلی است. موجی باش که می‌آید یا می‌رود ... دریا بی‌توجه به آن ساکت است: ما گهواره تمدن خود را به این گور گریزناپذیر تبدیل می‌کنیم.**

و از آنجا که سهل‌انگار و خرافاتی هستیم، مایلیم چند کلمه‌ای با حمام آفتاب‌گیران

تابستان و کودکانی مطرح کنم که خوشبختانه، همچنان به نوک گرمایش جهانی می‌خندند که قول داده شده سرد باشد... دیدگاه‌هایم را به‌عنوان دعوت برای

آن‌ها بیان می‌کنم: «دعا کنید و همواره دعا

**کنید، و طولانی دعا کنید، از ته دل
و حتی از صمیم قلب و طولانی‌تر
دعا کنید. کاملاً بی‌معنی است، حتی
هنگامی که آرزوهای واقعی همراه
آن است... کاملاً بی‌معنی است، مگر
هنگامی که این مراسم صادقانه
انجام می‌دهید، شما هیچ کار
نادرستی با دست‌ان خود انجام
نمی‌دهید.»**

تقدیم به مهاجران (ادامه دارد... افسوس!)

Sébastien Moreu

از نسل مهاجران

I
♥
GERMANY
UK
FINANCE

I
Need
SHOES

بیانیهٔ اعماق دریا

این نشریه از ابتکار شخصی ناشران تهیه شده است. ایده انجمن، سازمان مردم‌نهاد، مؤسسه یا شرکت نیست، بلکه صرفاً یک ابتکار است. بدین ترتیب، حق قانونی برای تأمین بودجه یا اقدامی غیر از احیای بحث و زنده کردن خاطره و آگاهی‌رسانی در مورد تراژدی با قدمتی بیش از سی سال ندارد. همچنین هیچ سازمان، سازمان مردم‌نهاد، سازمان سیاسی یا مذهبی، از آن پشتیبانی نمی‌کند.

علاوه بر این، سازمان‌های مردم‌نهاد و انجمن‌های یادشده در زیر برای درخواست کمک فقط بر اساس پژوهش صورت‌گرفته توسط تیم ویراستاری انتخاب شده‌اند. هیچ ارتباط یا تبادلی با آن‌ها صورت نگرفته است. پیش از ارسال هرگونه مبلغ، تیم ویراستاری به خوانندگان توصیه می‌کند در مورد توسعه اقدام‌های هر سازمان و اعتبار لینک‌ها آگاه شود و در مورد سایر سازمان‌هایی که نیازها و نوع اقدام‌های خاص آن به اعتقادات آن‌ها نزدیک‌تر است، تحقیق کنند. لینک‌ها شما را به وب‌سایت‌هایی هدایت می‌کند که اطلاعاتی در مورد اقدامات و نیازها و فرم‌های اهدای کمک درخواست‌شده مستقیم از طرف دریافت‌کنندگان کمک در آن ارائه شده است.

نسخه‌های دوزبانه دیگر نیز در دسترس است: اسپانیایی/پرتغالی (SPA-POR/POR-SPA)، ایتالیایی/یونانی (ITA-ELL/ELL-ITA)، فرانسوی/انگلیسی (FRA-ENG/ENG-FRA)، آلمانی/ترکی (DEU-TUR/TUR-DEU). بعضی از آن‌ها به‌صورت آنلاین یا در شبکه‌های ما در دسترس خواهد بود:

WWW.THEMANIFESTOOFTEHABYSS.COM

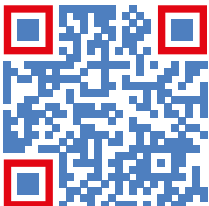

* Aylan، غرق‌شده در سال ۲۰۱۲ در ساحلی در ترکیه، عکس Nilüfer Demir / © / آژانس خبری Doğan، اسکرین‌شات به درخواست ما در لپ‌تاپ ایشان توسط Enrico Dagnino در سال ۲۰۲۳.

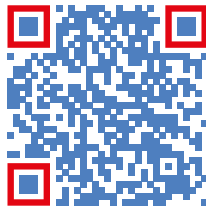
با تشکر از:

Konstantinos E. Balikos / Robert Brunton / Federica Casanova / Kali Itouad / N. Kortasakis / Caroline Mangez / Mike Massy / Dominique Mboundou - Momy Personnalisation, Paris / Dr Alain Moreu / Dorian Navarra / Rudy Ricciotti / Catherine Roussey / Dale Tomlin / Greta Williamson - Tongue Tied, Manchester / Angela و Giancarlo Zampollo - Litho Art, Torino / Claudia Zinio

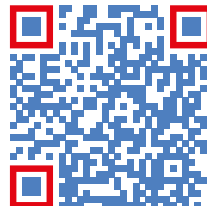
هدا برای مشارکت:

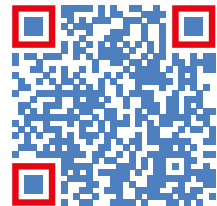
MOAS

MÉDECINS SANS
FRONTIÈRES

کودکان را نجات دهید

SOS MÉDITERRANÉE